

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

D' AQUÍ D' ALLÀ.

L'establiment del judici oral es un adelanto, baix dos conceptes bén distints: hi han guanyat la justicia y 'i bon humor.

Antiguament á la justicia la pintavan ab una vena als ulls, y la veritat es, que ab lo procediment escrit anava bén bê á las foscas. La sentencia 's dictava segons las resultancies de la causa, y de la causa las més de las vegadas no 'n resultava sinó lo que volia l' escript del dependent del actuari, encarregat d' escriure las declaracions.

Avuy al ménos lo drama ó la comèdia, alguns cops tragedia, 's representan al viu, á porta oberta y devant del públich, ab intervenció dels personatges reals y cor pòreos, obligats á respondre á totes las preguntes que se 'ls dirigeixen y exposantse á que si diuhem mentida se 'ls coneixi ab la cara y se 'ls arreplegi en flagrant contradicció. Primer s' atrapa un embuster que un coix.

Ab tot aixó y sense perdre ni un pél del respecte que l' hi es degut, desapareix aquella barrera de glàs que separava á la justicia del públich. Aquells tres magistrats serios y solèmnes que avants escoltaven silenciosos y ab cara impenetrable lo discurs del fiscal y 'l del defensor, avuy prenen part activa en lo diálech y formulan preguntes al acusat y als testimonis, tractan ab deferència als periodistas que ván á prendre apuntes, fan obrir le reixa á que avan's estava tancat hermèticament, y sense deixar de ser jutjes son homes.

La justicia s' ha tret la vena dels ulls, y falla per lo que veu y no per los gartots del dependent del escript del actuari.

Aquest dia hi havia vista en dues sales.

Se tractava en l' una de un homicidi. L' acusat negava obstinadament... y 'i infelis, alguns cops se con tradieixa.

L' escena era dramàtica: un home mort sempre impossa. Un acusat que nega sempre dona lloch á duptes. L' interès se desperta y la conciencia 's pregunta 'es criminal ó no ho es?..

Entre lo dramàtic, lo cómic, com en las produccions del nostre Pitarrà. Lo cómic del cas sigue l' entrada de un testimoni, que així que 's veié en presència del tribunal, s' ajonellà, com si hagués sigut à missa.

Pero què compon aixó ab los tres testimonis vehins de Puchol (València) del altre judici?

Se tractava de un minyó que vā entrar de fadri en una taberna de Sans.—«Cóm te dius?» vā preguntarli l' amo; y 'i minyó vā responder:—«Pep.» Ab aixé y sense cap més informe vā tenirne prou lo taberner per posar tota la confiança ab ell. Tant, que set ó vuit dias

després, se 'n anava á Olesa y deixava á n' en Pep al frente del establiment.

Fora l' amo, en Pep vā espavilarse: espanyant una porta y un bagul, saquejá la taberna y tocá pipa, deixant la botiga abandonada y dihent tal volta: Com que no saben sinó que 'm dich Pep, are que 'm vingan al darrera ab un fluviol sonant.

Pero en Pep, que havia servit al exèrcit de Cuba, vā deixar-se á la taberna un document important, la llibertat limitada, y com que pèl fil se tréu l' ensellat, al últim vā trobar á n' en Pep y vān desarlo.

—Aixó ray, pensá en Pep: diré que no coneix al amo de la taberna, que ni ménos l' hi he vist mai la cara, y que 'l dia que 's vā cometre 'l robo jo m' estava tranquilament al meu poble, com ho probará la declaració de tres vehins de Puchol.

Y aquí entran en campanya aquells tres individuos. ¡Quins tipos! Y quina olor que fàn de farigola!

Lo primer es un moliner parent del acusat. Penetra en la sala obrint uns ulls com unes taronjas y mirant esparverat, á dreta y esquerra.

Lo president:—*Jurais en nombre de Dios decir la verdad etc., etc.?*

Lo testimoni no respon. Lo president repeteix la pregunta en català, y 'l testimoni contesta:

—Si pare!

¿Qué tindrà 'l tribunal que tothom que's troba al seu davant, se figura qu' es a missat?

Al preguntarli qui es lo seu estat tampoch ho enten y calla.—Sòu casat, solter ó viudo? pregunta 'l president y respon ab véu assorada:—¡¡Matrimoni!!!

Declara després que l' acusat havia arribat al poble, posantse á treballar al seu moli.—¿Quin dia?—Lo dia del Ditchous sant.—Y quin dia queya lo Dijous sant del any passat?—Sínor, yo no se de leyer... assó ho sabrán vostès millor que chó.

Lo segon testimoni es d' aquells que no s' embolican. Declara que no havia vist al acusat desde 'l dia que vā sortir del poble per anar á servir al rey... Aixó si, quan lo president l' hi diu que ja pot séure, ab molt despejo exclama:—Una palabra síñor President y qui 'ns abona los gastos de haver vingut desde Puchol aquí?...

Fins al guardia civil que custodiava al pres vā escamparí 'l riure.

Lo tercer testimoni, arcalde de Puchol, era 'l més infelis dels tres. ¡Quin colega té á Puchol, senyor Rius y Taulell! Y que 'n déu haver guanyat pocas de eleccions aquell pobre pachó! També havia vist al acusat lo dia del Ditchous sant.

Vā acudirse al calendari: lo robo havia sigut cometé tres dias avants. ¡Pobre Pep! Ja ets á l' olla.

En quan als vehins de Puchol, per eixe viaje si que no necessitaven auforjes.

Are voldria saber jo que hauria succehit si en lloch de compareixé devant del tribunal, aquells tres tipos dignes de la ploma de 'n Bernat Baldoví, haguesen declarat devant del jutje municipal de Puchol ó devant

del dependent del escript del actuari del Jusgat.

Ja qu' estém de Tribunals, aquí tenen una anècdota autèntica.

Don Narcís Gay, lo pare de mon estimat amich Sebastià, vā estrenar-se en la seva carrera de advocat defensant davant de la Sala á un que venia del Jusgat, de primera instància condemnat á mort. L' emulació juvenil y 'l talent de don Narcís siguieren tals, que després de una defensa brillantissima l'acusat sigue absolt.

¡Quina gloria per un advocat jove que comensa! Y sobre tot quin consol per un' ànima generosa, poder anar á la presó, portant á aquell infelis, que tal vegada espera la mort, la vida y la llibertat!

Es lo que féu don Narcís. En presència del pres y no volent donarli la notícia de plé á plé, perque no l' hi fés mal, se valgué de una pila de circumloquis. Lo pres estava impacient, frenètic:—Parli de una vegada, ja m' ho dit tot.

Y 'l senyor Gay, exclamá:

—No us impressioneu... Estéu...

—Condemnat al pal?

—Absolt! ¡Al carrer!

Y are vostès se figuraran tal vegada que 'l pres cau en basca ó bê que ab los ulls plens de llàgrimes y ab la vèu ennuagada 's tira en brassos del seu defensor. Donchs s' equivocan de mitj á mitj.

Lo pres, sense alsarse del assiento, exclama ab indignació:

—Ay votó a D... y donchs are qui m' abona 'l temps que m' han tingut fastidiat á la presó?...

¡Déu nos en guard de un poll ressucitat!

Un drama, que podrà titularse *La Mosca*. Personatges: ell y ella y una mosca.

Ell es un vehi de Sant Andreu, qu' estant cansat de la dona, y seguint los consells que l' hi ha donat una flavia, tracta d' envenenarla.

A taula, un cop abocada l' escudella, lo marit diu á la dona que vaji á buscarli un mocador. La dona hi vā, y ell tirantli uns polvos que duya previnguts al plat, surt al seu darrera, per dissimular. Un cop al quartell ell fà l' enfadat y 's barallan. La dona se 'n torna al menjador primer que 'l seu marit.

En aquest entremitj l' hi havia caygut una mosca al plat, y ¿quina te 'n fà? La tréu y fentli escrupul l' escudella, cambia 'l plat ab lo del seu marit.

Aquest torna del quarto, menja y pensantse enveninar á la seva dona s' envenena á si mateix.

—Hi ha Providencial dirá algú.

—No seré jo qui ho negui, per més que lo que veig que hi há realment son moscas, ignorantas moscas que salvan la vida de una persona ab la seva propia. Pobre moscal! ¿Cóm no 's vā recordar d' ella la Providencia?

Ademés, jo no puch creure que la Providencia 's barreji ab envenenaments ni altres enredos per l' istil.

P. DEL O.

TUF ORIENTAL.

La escena passa prop del desert de Sahara.

Una casa qu' es la primera que 's veu tot venint y l' última quan s' hi vá, es la del moro vell Ben-Molsut, que per mal nom l' hi diuen l' Esgarria-crias, moro que s' ha fet rich venent guixas y altres comesibles a las caravanas que passan lo desert.

Es entrada de fosch.

Fá un vent que, saccejant las palmeras, produheix una pluja de dàtils y grills de palmó, que portats per l' impetuositat del huracá, volan y corren per terra empaytats per una boyra de sorra y palets que sorten que per aquell pais no 's gastan vidrieras.

Lo cel que moments antes era de color de mangra, 's torna de color de plom. ¡Qu' es cás parlás delluna! Uns núvols negres y espessos empastifan lo cel.

Trona: 'ls trons que en un principi no gosavan alsá 'l gallo, veyst que sols l' eco 'n fá cabal, are cobran fums y pujan de tó.

* * * Serian poch més ó menos las set del rellotje de la Catedral d' aquí, quan allí se senti soroll de bastonadas.

La claror d' un llampech deixa enterarnos de lo que passa.

Los autors del juli vénen del desert y 's dirigeixen a la casa.

Figürinse un camell més séch qu' un tisich hont hi vá montat un moro més lleig qu' un voto á Alá, seguit de tres manos á caball de tres burrets petits d' aquells de color de rata y armats d' una vara d' avellaner, repicant sobre 'ls quartos darrers del camell que ja no pot dir pésol.

Qualsevol diria si son gitans que volen vendre 'l camell y fan la proba de sa resistencia; pero no seyors, lo moro té altres cabòrias al cap per pensar en probar bestias, y 'ls galifarreus del darrera son los sèus criats que donan ànimo al camell, perque 'l moro té tart y cauen gotas y 'l vent los empaya pèl destrás.

* * * Fixémnos en lo moro. Es de bona estampa, té uns morros que sembla qu' hajan rebut un fart de mitja hora de cops de puny; un nás, que Alá l' hi conservi; sembla una paperina de tres unsas, plena de fidéus; en quan als ulls, estan a la sombra d' unas celles que semblan sangoneras, y per coronar la cara té les barras peludas y 'l color de paper d' estrassa.

Porta un turbant massa gran per ell. Tant prompte l' hi tapa 'l catell, com l' hi amaga 'l nás, y tant aviat l' ull dret, com l' esquerra.

Ell davant y 'ls altres seguin'lo, 's dirigeixen a la casa del vell Ben-Molsut, que té una filla que val un' hostia.

Mentre los criats l' hi guardan las espatllas, ell ab dugas gambadas salta dins del jardi.

S' atura davant d' un finestró y tussint com un noy que té 'l catarro, espera que s' obrin los porticons, com aixís succeeix, deixant pas a un mitj cós de dona en xambrà.

* * * —Qu' Alá dongui als altres lo que tú rebutjas, sultana.

—Lo mateix te dich.

—Perdona si més prompte no hi arribat á satisfacer los compromisos, puig la fosquetat de la nit y 'l mal temps més aviat no m' ho han permés.

—Ja sabia qu' encare qu' haguéssin plougit cocos, tú no hagueras faltat. Se lo que m' estimas, per dudar de l' amor que 't malmet la persona.

—Ja ho pots dir, sultana; per ton amor vaig xafá 'ls nassos d' aquell rival que per las nits al peu de ta finestra rondava; per ton amor no 'm faig ab la familia, que com pots comprender, los monissos que m' envian, Ala 'ls recull; per ton amor no meno, trobantme ja a la última pregunta, més magre qu' un palmó sense grills y més esqualit, qu' un divendres de quaresma cristiana.

—¿Qué pensas fer?

—¡Y m' ho pregunta! Lo que penso fer es, que ja que a ton pare no l' hi passa per lo turbant lo enllas-sarnos, nosaltres ho farém avants d' hora, que no fós cás que no hi fossim a temps y oloressin lo bulto

La nit es propicia a nostres plans; aquí sota aguantan la balona mos criats; hi ha un camell ab los geps plens de verdura per resistir tres semanas si tant convénia, y en fi, sultana, es precis guillá.

—Y l' honor?

—Déixat d' honors ni de ráves; trobante com te trobas, no miris prim qu' a res conduheix.

—Y l' pare?

—Quan siguis fora y 'l vulguis veure, pujarás allí dalt, y 'l veurás com balla: avants de que 'l sol 'ns esbadelli la espinada, fés un pensament; ó baixas y surts ab mi, ó aquí mateix me trech lo alfange y 'm desllorigo.

—Primer entra y ho enrahonarem ab més calma.

—Com vulguis.

Y entrá per la finestra dins del quarto, y com que 'ls porticons ván tancarse, esperaré que surti.

* * * Al cap de mitj' hora llarga, sortiren tots dos, y posantse ella entre 'ls geps del camell y ell á son costat, marxaren ab los tres manos que 'ls guardavan los darreras, quedant abandonada la casa del vell Ben-Molsut, que no sapigué res d' ella, fins qu' un dia vá veure en lo Brusi que per casualitat aná á ráure a sas mans, que tenia dispesas al carrer de Lancaster de Barcelona, segons anunci que deya:

Una señora cederá la parte de delante de un buen piso ventilado, á dos ó más caballeros de carácter: preguntar por la viuda Zulema Ben-Molsut. Nota; no se dá tocino.

Prou lo bon pare tenia intenció d' anarla a buscar; mes, repensantse, ho deixá corre pensant y tenint lo consol de que la virtut de sa filla encare 's conservava no donant porch als dispesers.

P. LL. y R. C.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Una ovació diaria tenen los Hugonots cantats per la Theodorini, en Masini y 'n Verger.

Diumenge 'l teatro estava plé de gom á gom. May recordo haver sentit applaudir tant y tant spontàneament com se vá applaudir aquest dia.

Hi ha moments en que l' entusiasme dels espectadors arriba al deliri, y una tempestat d' aplausos corona aquellas sublimes frasses que 'n Masini sab dir com no s' han dit may.

Es probable que quan vostés llegeixin la *Esquella* s' hagi cantat lo *Rigoletto*. No vull anticipar judicis; pero ja m' hi jugaria quatre duros que serà un aconteixement. Lo célebre tenor sempre ha fet en aquesta òpera un Francisco I de primera.

Respecte al *Principal* tinch un deute ab vostés. Vaig dirlos que 'ls diria alguna cosa de la pessa *De todo un poco* y vaig a cumplir la promesa.

Aquesta producció es una critica de moltes coses que passan a Madrid, algunas de las quals no son aquí prou conegudas perque fassin gracia.

No obstant, quant surt en Rossell y sá un empressari català, quan se presenta en Romea fent quatre ó cinch papers, un d' ells en francés, un altre tartamut y 'ls demés de pollo sietemesino; quan en Sanchez de Leon compareix a imitar a n' en Cola, aquell galan jove que duya la Marini, y l' altre Romea, l' nano, vestit de sorge, se 'n vá ab la flavia a veure com s' aixeca 'l globo, 'l públich riu, aplaudeix y celebra la bona sombra dels artistas.

En cambi hi ha trossos que 's fan pesats. Y ab aixó queda plenament justificat lo títol de l' obra. En *De todo un poco*, hi ha també una mica de nyonya, perque hi baha de tot.

La comèdia *El baile de la Condesa* es com algunes altres del repertori, pobreta de argument; pero escrita ab molta facilitat y bastante gracia. Lo millor es l' execució, cada actor y tots en conjunt estan inimitables.

Alló es dir y fer de una manera acabada.

Lo públich s' ha anat aficionant a aquest teatro, que algun dia sá plenas.

Me 'n alegro per l' empresa y pèl públich de Barcelona que no es tant indiferent com alguns creuhens, al art dramàtic. La qüestió es que té 'l paladar fi y vol menjar bé.

Al Romea s' han dat tres representacions de *Lo pes de la culpa*, que havent millorat l' execució, fá notar més las bellesas que conté l' últim drama del aplaudit poeta Sr. Ubach.

Al Circo del carrer de Montserrat s' han posat en escena *Los sobrinos del capitán Grant*, que francaument, no han dat los resultats que era de esperar, conegut l' èxit que sempre ha tingut aquesta obra.

La setmana entrant parlaré de la companyia d' òpera que donarà algunes funcions en aquest teatro.

Al Retiro continúan entretenintse ab *Boccaccio*, que si bé no ha petat tant com la *Mascota*, per això agrada.

A *Novetats* s' ha posat en escena lo drama *La Mendiga*, obtenint com sempre un bon desempenyo.

Al Tivoli demà s' prepara una funció a benefici de la orquestra posantse en escena *Lo ferrer de tall*.

Al Espaniol continúan ab la *Jamancia*.

Los adverteixo que de aquí pochs días tindrán ocasió de admirar la célebre actris francesa Mad. Favart, rival de la Sarah Bernhardt, que ab la seva companyia donarà unes quantas funcions en lo teatro Lirich.

Con que are ja estan avisats, prepárinse, no fós cás que després per falta de sapiguerho 's quedessin sense poder assistir a la primera representació que donarà aquesta gloria del teatre francès.

N. N. N.

A UNA PESCATERA.

Que vens peix sè per aixar; pero 'l Diable se m' enduga si ab tú 'm caso: ¡Dèu me'n guart! Jo vull una dona d' art que belluga.

Tú en lloc de planyer ma queixa fent de ma bondat abús, com que 'l criticar t' engreixa, fins diràs tú mateixa que 'l tèu marit es un llus.

Com jo sò tant apocat y al mateix temps tant gallina, si un jorn per casualitat teniam un altercat me clavarías tunyina.

Si per treure 't la tristura que un tè per mil entrebanchs te feya alguna postura, estich cert que ab m' segura me picarías los crancs.

Sempre hauria de seguir totas las tèves tabolas, y això, creu, no fá per mí, puig jo sè que 't plau sentir repicar las castanyolas.

Un bolero 't t' éu de tó quan balla cosas estranyas: donchs a mí molt més que això m' agrada un ball de salò, alfombrat y ple d' aranyas.

Sent ton gust distint del meu resultaria un enfado; tú aixecarías la vèu, y 'm consúm lo cridar tèu perque tens molt mal llenguado.

Com que pels quartos ja sè que ton cap sempre cavila, sent mestressa del dinè no ho tindràs poch de bè per poder fè en tot l' anguila.

Mentre puga, de segú no crech que ningú m' hi encloga, per més que sè per a gú que perquè jo 'm casi ab tú la tèva mare molt boga.

Mes tot això, ja 'm figuro perque ho fá com qu' ella sab que may m' ha fet fata un duro, sortiràs aixís d' apuro perque ab mí hi faria 'l rap.

Tenint a n' ella per sogra fira com ficarme al fanch: ¡Ni sab qu' es fè una bon' obra! Ningú commoureia logra perque es un peix sense sanch.

En ff no 't vull dir res més puig no eslich per armar bulla: Desde avuy busca t' promés, si un ne trobas y t' fà 'l pès, lo prens y fil a l' agulla.

Si jo en lo tèu puesto fós voldría si es que ser puga a un peixeter per espòs per poguer cridar tots dos: —Noyas de l' art que belluga!

MARTÍ REVOLTS.

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Gustavo Doré, l' eminent dibuixant, que acaba de morir, tenia un caràcter festiu y ajogassat.

Sobre la porta del seu taller hi havia col·locat un relleu en forma de pautat de música, ab notes que deien: Do-mi-si-la-do-re.

O siga Domicile á Doré. Domicili de Doré.

Emili Anger es un gran aficionat a comprar objectes artístichs y curiosos.

En l' epoca en que no havia lograt encare conquistar un nom, sent més rich d' esperansas que de diners, va enamorar-se de una caixa de guardar caudals de una execució artística admirable.

Anant un dia ab Jules Sandeau, qu' era calvo com un meló, 's deturaren davant de la botiga ahont hi havia la caixa.

—Bonica caixa! digué Sandeau.

—M' agradaia comprarla.

—Qui, tú?... Es lo mateix que si jo volgués comprar una pinta.

Dumas, l'autor dels *Tres Mosqueteros* tenia la costum de donar una pesseta a un pobre cada cop que li trobava.

Un dia que per casualitat no duya diners, va donarli dos quartos, los únichs que tenia.

—Senyor Dumas! digué 'l pobre tot sorpres.

—Qué tenim?

—Dos quartos no més...

—No 'ls vols?... Fésne caritat a un pobre.

ESQUELLOTS.

Hi ha una família cristiana, creyent, religiosa. Té la desgracia de perdre 'l jefe y vol donarli sepultura, segons los ritus de la religió catòlica.

Acuden a la parroquia, y 'l rector, que en lloc de cuidarse del bè de les ànimes, deu portar un compte corrent del estat de fortuna dels seus feligresos ab notes marginals sobre 'ls medis com 'l han adquirida, posantse 'l bonet de costat, exclama:

—Enterro?... Funerals?... Fugin d'aquí! No hi ha funerals, ni enterro, ni perdó pèl difunt, sinó donan a 'l Iglesia la tercera part dels seus bens...

—Es possible?

—No hi ha més ell va adquirirlos de la desamortización eclesiàstica y son bens mal adquirits. O cedeix la tercera part del seu patrimoni, o que 'l enterrin com un gós.

Vels' hi aquí un *timo* eclesiàstich.

En una casa de joch. *

Tothom qui apunta ha de deixar una cantitat apart.

—Perquè serveixen aquests diners? pregunta un punt.

—Perque l'autoritat fassa 'ls ulls grossos y per tapar la boca dels periodistas.

Aqui tenen un altre *timo*.

No hi ha un periodista que tal nom mereixi, capás de acceptar un céntim de aquesta procedència.

Pobre Mañé y Flaquer!

Tota la carlinada se 'l hi tira a sobre protestant contra 'l famós article «*Pastor y Victima*.»

L'un dia la *Juventut catòlica*, l'endemà 'ls aprenents de capellà ó com si diaguéssem los estudiants del Seminari, al dia següent los representants de la noblesa catalana, després los capellans de las parroquias es a dir; cada dia una pendilla ó altre 'l hi dispara una protesta, prestant quart y ajuda al *Correo catalán*.

En Llauder no podrà tenir rahó.

Pero té cabecillas, partidas y requeté.

Ultimament a n' en Mañé 'l hi ha sortit una gran ajuda: en Frontaura.

La cara de don Carlos basta per exterminar a la *Juventut catòlica*, als seminaristes y a la noblesa catalana.

Es feta expressa per espantar.

A la canalla carlista.

Ha mort don Bernat Castells, lo conegut fabricant de objectes militars del carrer d' Escudillers.

Los pobres han perdut un verdader pare.

Era un home caritatiu y generós, que formava part de totes las associacions de beneficencia, y que particularment no 's cansava mai de socore al pròxim.

Quan la guerra d'Africa, hi anà consagrantse a cuidar los ferits dels hospitals, prestant eminents serveys.

Quina alegria pèl militar que sortia curat y ab un grau més ó ab una créu!

En Castells 'l hi salvava la vida y 'l hi proporcionava la créu ó 'ls galons.

Al senyor Soujol diumenje passat van robarli en lo Liceo un riquissim medalló d' or.

—Qué volen ferhi! Es lo nostre pà de cada dia.

Jo lo que trobo estrany, es que, avant com vá per la carretera, algun lladre no se 'l hi haja ficat a la butxaca, un tren del tramvia de Sant Andreu.

S' havian anunciat grans festas ab motiu de celebrar-se aquest any, per 25 vegadas lo certámen dels Jochs Florals.

—La festa, deyan los més entusiastas, compleix la seva major edat: hém de fer un punt d' home.

En efecte, lo punt d' home consisteix en invitar als mateixos poetes forasters de sempre; en fer un tech com de costum, una vetllada com los altres anys y en anar a Montserrat. ¡EY! Si hi ha prouys quartos.

Males noves, males noves
corren d'eixos Jochs Florals,
que no 's faràn altres festes
que las festes de cad any.

Quatre versos mansos, mansos,

un dinar de trenta rals,
una vetllada a les nines
y una anada a Montserrat.

Mme. Favart, la actris que vé al Teatro Erich es una rival de la Sarah Bernhard, que porta un repertori escullidissim, compost d'obras moltas d'elles aquí desconegudas y que estarà secundada per una magnifica companyia.

Ja 'ls dich jo qu'entre en Massini, en Mario y la Favart, los barcelonins are mateix no sabré per quin cantó girarnos.

La Diputació ha acordat continuar pagant 43,000 duros als Mossos d' Esquadra.

Aquestos diputats provincials, quant eran a l' oposició tronavan contra 'ls Mossos.

Sempre s'ha dit: —De sabis es mudar de concell.

Analíssem: —Sabi: home de talent.

Talent, en mallorquí, vol dir gana.

Dimars a la nit va ploure.

Aixó no té res de particular; pero si que la pluja que queya més que de gotas eran de espurnas.

Se'mbla que 'ns la davan ab pulverisador.

Y aixó que diu lo ditxo: —A l' Abril cada gota 'n val mil.

Pero 'l dimars succechia al revés: cada mil ne valia una.

Davant de un tribunal:

—Quina professió té vosté? pregunta 'l president a un acusat.

—Jo?... Soch inventor.

—Y quinas invencions ha fet? ¡Veyam!

—Fins ara cap; pero vaig buscant.

Un testimoni:

Aquest testimoni es una dona, una dona d'aquellas que entenen?

—Té medis de subsistència? pregunta 'l president.

—Ja veurà, aixó depen: hi ha dies que si y dies que no.

L'extrém del càcul per un matemàtic:

—Buscar lo diámetre de un circul viejós.

QUENTOS.

Entre un sastre y un parroquiá molt descuidat en materia de pagar los comptes:

—Veji si pot pagarme aquella factura de quaranta duros.

—Home, ja estich cansat de dirli que ab lo temps 'l hi pagaré.

—Ab lo temps... ab lo temps... es que de temps ja n' ha passat massa.

—Ah, bueno: si n' ha passat massa, llavors tòrnim lo cambi.

Medi barato per fer regalos, contat per un periódich francès.

Un senyor crida al seu criat.

—Necessito, 'l hi diu, fer un regalet a la mèva novia 'l dia del seu sant. Vés a la joyeria y pòrtam un braçellet.

—Com vol que 'l prengui?

—Sense que se 'n adonin, tonto!

Un pobre llogater estava desesperat.

—L' amo de la casa es un tunante. Figuréuvs que 'm tira 'ls mobles al carrer perque 'l hi déch un mes.

—Ah! Si tingües un revolver, ja 'us asseguro jo que sortiria de apuros desseguida.

—Si, veyám, qué farias?

—Qué faria? Lo duria a empenyar.

L'escena als Estats Units:

Un nen tornant del colègi porta un cartipás tot tacat de tinta.

La seva mamá 'l renya.

—Brut, més que brut, tè, avuy no hi ha brenar.

La criatura per disculparsé:

—Jo no 'n tinch la culpa, si 'l cartipás es brut. Es que a estudi al mèu costat bi ha un negre, y avuy 'l hi ha sortit sanch del nàs.

En la Rambla:

—Home, ¿sabs qui s'ha casat? D. Ambrós Tarrida.

—Aquell banquer tan vell?...

—Just, si ja té 75 anys al mènos, es ferit y 's fon com una candela cap per avall. Vaya una idea ha tingut de casarse a questa edat.

—Home, jo crech que ha obrat molt bè. Aixis al mènos té la seguretat de sufrir poch temps.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Jugant en Dos-hu al billar
ab lo tres-dos, al Anton,
descuidat, 'l hi va causar
un bon nyanyo al mitjà del front:

Y aquest per fugir del mal
que 'l posà en grave perill,
cada vespre ab lo seu fill
se 'n va a veure la Total.

LISARDO COMOIELA.

II.

Es dos lo que 'l 'hu m' agrada
(y això 'ls ho dich molt formal)
que per sentí un bon total,
per més que valguí l' entrada
m' hi gasto fins 'l últim ral.

PEPET SIMPÀTICH.

MUDANSA.

Regatejant per comprá
un poch de total ab a,
lo rellotje 'm robà abí
una tot posada ab i.

A pesar de ferme això,
vaig di: —Ets molt total ab o;
y com si no fos ningú,
me tirà una tot ab u.

TERESA MOLA.

CONVERSA.

—Vols venir demà a la torre?
—Liàstima de ser demà
perque tinc de treballar.
—No treballis, déixalo corre.
—Calla... que 'm ve un acudit;
y la torre aquesta 'ahont es?
—Que 't ho diga es per demés
perque entre 'ls dos ho havém dit.

CASIMIRO D' ESPARRAGUERA.

ROMBO.

Omplir les pichs ab lletras que llegidas horisontal y verticalment diguin: 1.ª ratlla, una consonant.—2.ª, habitant de una nació de Europa.—3.ª, un apostol.—4.ª, prenda de vestir.—5.ª, una consonant.

E. COMA Y BATLLÉ.

TRENCA-CLOSCAS.

FERRÉ BADA LO NIU.

Combinar aquestes lletras de modo que formin lo nom de un artista célebre.

CAMILO P.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 — Nom de dona.

3 4 1 1 6 — Eyna de fuster.

1 2 3 4 — Una planta.

5 4 1 — Un riu.

2 1 — Un metall.

5 — Una lletra.

SASTRE Y PARROQUIA.

GEROGLÍFICH.

BO

L

100

e

RAL DURO

NOF

A

P P

CIUTADÀ PACO.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª — Sa-gas-ta.

2. ID. 2.ª — Ca-mi-sa.

3. MUDANSA. — Pasta-Pesta-Pista-Posta.

4. SINONIMIA. — Creus.

5. LOGOGRIFO-NUMERICH. — Portugal.

6. QUADRAT. — P A C A

A M O R

LOS CIGARROS D' ESTANCH.

Per fumarne mitj...

Se necessitan totas aquestas capsas de mistos...

Are, acabar l' altre meytat no hi pensin. Ja poden tirar, que no segueix.

—Ay qué tinch!... Ay qué tinch!...

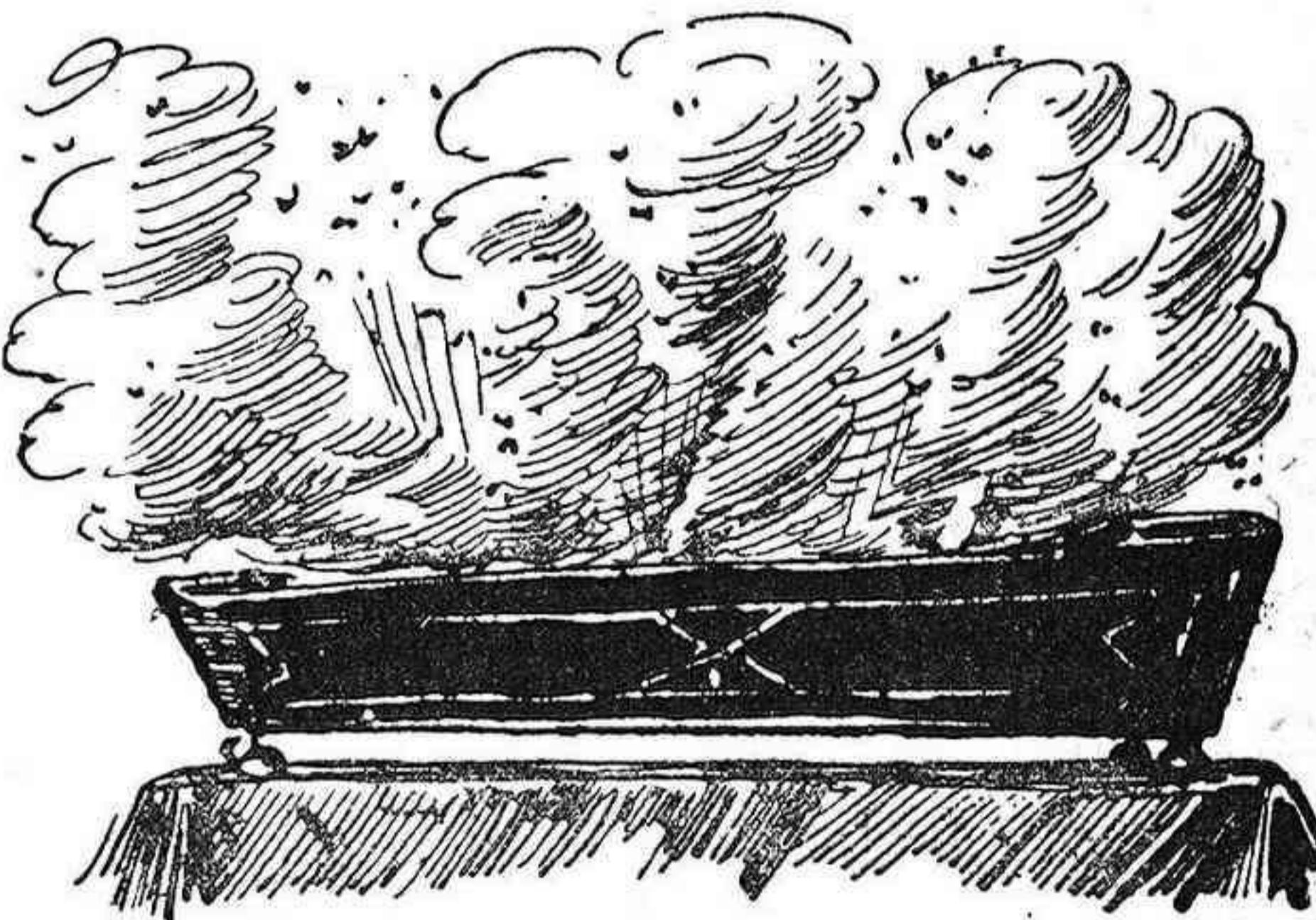
—Ay Sr. Doctor, no sè pás que té.
—Res, está envenenat de cigarro...

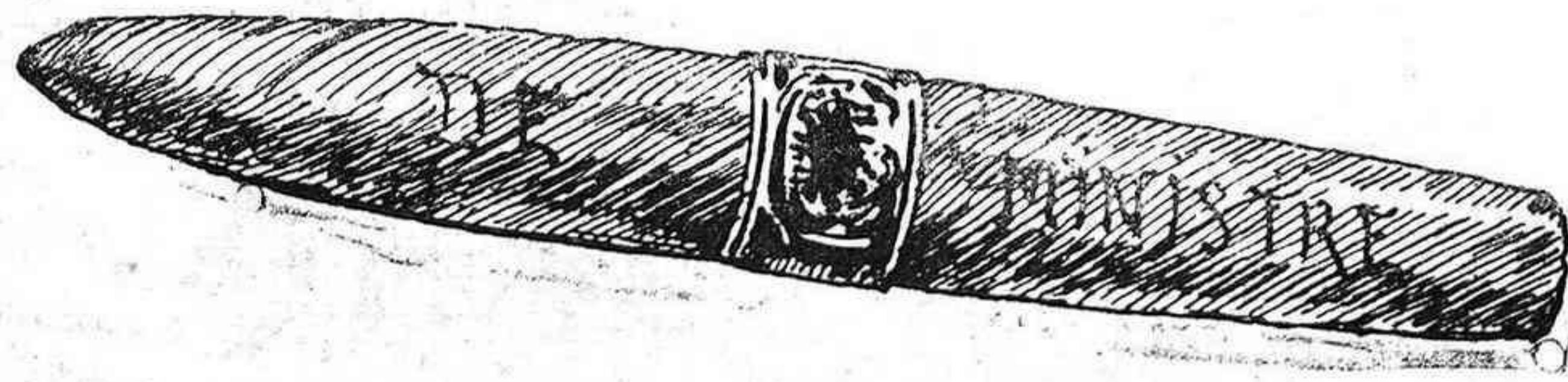
Y á pesar de donarli totas aquestas
putingas.

Se 'n vá á ca 'n Taps.

Descomposició de la víctima.

Aixó no succeiria si tots los espanyols poguéssem fumarne de aquests.